

BALOGH ÁDÁM

Őrségváltás

Aludj nyugodtan, én ébren vagyok, simogatta meg a homlokomat, majd visszafeküdt a kihúzható kanapéra, melyet azért hoztak be a szobámba nagybátyámmal, hogy egész éjjel velem lehessen, mert félttem a sötétben.

Az olvasólámpa fényében láttam, milyen szenvedéllyel olvas, és sokszor nem is volt szükség nyugtató érintésre, már az olvasás neszeinek monoton ritmusa álomba ringatott.

Amikor hirtelen kihagyott a lapozás, az ágyamról fürkésztem, emelkedik-e a mellkasa. Éppen keltem volna ki az ágyamból, hogy megnézzem, mi történt vele, amikor hirtelen felhortyant, és olyan gyorsan kezdett lapozni, mintha tényleg elolvasta volna azokat az oldalakat, melyeket végigaludt.

Becsuktam a szemem, mintha nem észleltem volna semmit abból, hogy az őrszem ébersége kihagyott a tűz mellett. Ezután úgy teltek az éjszakák, hogy alvást színleltem. Próbáltam ébren várni, hogy végre elhallgasson a lapozás, és nézhessen apámat, milyen békésen alszik.

Egyszer sikerült odaossonom hozzá. Kivettem a kezéből a könyvet. Egyikünk sem lélegzett abban a fél percben, és amikor éreztem, hogy sikerrel jártam, kifújtam a levegőt, mire felhortyant. Megsimítottam a homlokát, ahogyan ő szokta az enyémet. Befeküdtem mellé, és én lapoztam tovább, mintha el sem aludt volna.